

— A felsőnél leszálok — mondtam végre.

Elynylt a szája — hazafelé jövet biztosan megszánom, de legalább rokonszenvesnek találtam volna. Most csak mosolyogtam rajta, kicsit fentről, holott ültem, ő meg állt. Olyan gyámoltalannak láttam, szívesen megpacsoltam volna a bárgyú pofikáját.

— De Erzsike..., felszálláskor azt mondta, Pestre megy...

— Meggondoltam. A felsőnél leszálok, visszakutyagolok. Beleegyezik?

Tétován ellépett, s már a másik oldalon kínálgatta a jegyeit. Zavartan pillantgatott felém, nekem meg még a lábujjaim hegyében is nevetés bizsergett, kicsit keserű, de felszabadulón bugyborékoló nevetés.

CSORBA GYŐZŐ

TRIPTICHON AMORIS

I.

*Ó e szerelem! Ha több se volna,
világraszóló éhségem ellen
de gyöngye volna,
de semmi volna!*

*Száz gyomrot kell megtöltenem,
ezer száját kell jóllakatnom.*

*Hol a tavaszok, hol a hajnalok
izgalma-láza?
Hol az ősök,
hol az alkonyok fészek-illata?*

*Hol a levegő körülöttem?
Bötolva kapkod a tüdő.
Hol a levegő körülöttem?*

*Hol a fény? Korom szállt a napra.
Hol a meleg? Elbújt a nap,
nyirkos felhők mögé lapult.
Ruhaszárító padlás a világ.*

*Hol a tudós nyelv? Duruzsolhatok,
kiálthatok, nem bólint vissza értőn
a fal, a fa, a kávésbögre széle.*

*Hol kerekcséa, hol az ég,
apám, anyám, testvéreim,
az első rímek, első lányok,
az út hossza, a gödör messzesége,
testem könnyű hajlásai,
könnyű testem szép bűnei,
szép bűneim örömei?*

*Ó e szerelem! Ha több se volna,
de semmi volna,
de semmi volna!*

*Monstrum-éhségem föriadt,
száz torka, ezer szája tátog:
táplálékomnak kellenél,*

táplálékomnak kellenél!

II.

*A szeretők elkomolyodnak,
A szeretőkre gond zuhan.
Nincs ennél játék igazabb,*

*nem lehet benne játszani.
Egy mozdulat, szemvillanás
véletlen sóhaj: végzetes
jel, jelkép.*

*Mindig sbrs forog
kockán, mindennek árnya nő,
öblös-makacs visszhangja támad,
sok ágbogú értelme nő.*

*Vigyázz, ha karod emeled,
vigyázz, ha szoknyád igazítod!
Én is mint a fontos rabok,
kikre személyes ör ügyel,
éberem élek érdekedben,
hogy a játék játék legyen,
míg föl nem falja a idő.*

III.

*Felőlünk nyilván elvégeztetett.
A kirajzolt jövő ábráiba
engedékenyen ömlik bele sorsunk.
A jaj nem menti, fullasztja a szívet.*

*Hűs szél csap föl az örvény mélyiből.
Tudnom kellene, hány nap a világ.
Úgy markolnom, s lazítanom a markom,
hogy ne kelljen majd fölfeszíteni.*

*Te légy okos! Ha van kedved, lehetsz.
Lobogás helyett másik lobogás,
máglya helyett, tűzvész helyett
békességes-langy enyhület,*

*melybe távolról villog láng, üvöltés
távolról zúdul majd, attól, aki,
mert késő vesztenie már:
mindent veszít.*

PÁKOZDY FERENC

EGY ISMERŐS ÉG

*Egy ismerős ég, az öreg Tisza
ősz, halvány ége hívogat haza,*

*egy halvány ég fenn s halvány tükre lenn,
a vig, a végét járó végtelen,*

*a sírdogáló bodzák, az esett-
fejű nyírfák, az árva füzesek,*

*szorongó szárcsák, bús bölömbikák,
riadt sirályok, részeg vadlibák,*

*egy hervadó, egy pusztuló család
s az agg folyó, az örök jóbarát,*

*egy föllengő gyász réveteg tora —
az őszi Tisza csöndes alkonya.*

Budapest, 1940.